

РЕШЕНИЕ

№ 370

гр. Пловдив, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Доника Ил. Тарева - Пехливанова

при участието на секретаря Десислава Ст. Терзова
като разгледа докладваното от Доника Ил. Тарева - Пехливанова
Административно наказателно дело № 20235330200683 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Обжалван е Електронен фиш серия К № 6306675, издаден от ОД на МВР, гр. Пловдив, с който Х. Д. Х., с ЕГН ***** – законен представител на „Бърза и неотложна медицинска помощ Евромед 6190 – групов практика на първична медицинска помощ“ ООД, ЕИК 200719300, е санкциониран с административно наказание ГЛОБА в размер на 50.00 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Жалбоподателят, с жалбата си оспорва законосъобразността на обжалвания ел. фиш и моли същият да бъде отменен. Редовно призован, не се явява в съдебно заседание и не се представлява от процесуален представител.

Въззиваемата страна, ОД на МВР Пловдив, оспорва основателността на така депозираната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендират се и разноски за юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява следното:

На 30.04.2022 г. в 16:29 часа, в село Кърнаре, ул. „1-ва“, срещу номер 12, с посока на движение от запад към изток, е било заснето извършено

нарушение за скорост с МПС марка „Форд Транзит“, вид специален автомобил, с рег. № **, установено с АТСС /ARH CAM S1/ с № 120 сс63, като при разрешена скорост от 50 км/ч. е установена скорост от 62 км/ч., след отчитане на толеранс на измерената скорост от 3 км/ч. или превишение на разрешената скорост с 12 км/ч. По делото е установено, че собственик на горепосоченото МПС е „Бърза и неотложна медицинска помощ Евромед 6190 – групов практика на първична медицинска помощ“ ООД, със законен представител Х. Д. Х.. Именно по отношение на последния за така констатираното нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, е била наложена глоба в размер на 50 лева.

Тази фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от писмените доказателства по делото, които съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се ползват с доказателствена сила и които съдът възприема и кредитира като обективни и непротиворечиви.

Горната фактическа обстановка обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което същата е допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава определените стойности на скоростта в km/h, които за пътно превозно средство от Категория Б за населеното място е 50 км. ч., извън населено място - 90 км. ч., а по автомагистрала - 140 км. ч., а според ал. 2 когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. По силата на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП (в редакцията към датата на извършване на нарушението), за превишаване на разрешената скорост извън населено място от 11 km/h до 20 km/h е предвидена глоба в размер 50 лв. Следователно, деянието, за което е наложено на административно наказание е обявено от закона за наказуемо.

Правилно е било преценено, че за процесното нарушение следва да бъде ангажирана отговорността на Х. Д. Х. в качеството му на представител на дружеството-собственик на МПС, с което е извършено заснетото нарушение така, както повелява нормата на чл. 188, ал. 2 ЗДвП, според която когато

нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. По делото липсват данни жалбоподателят да е спазил процедурата по чл. 189, ал. 5 ЗДвП – при изрично указана такава възможност в самия ел. фиш. В качеството си на законен представител на дружеството-собственик жалбоподателят е бил длъжен да спазва реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП. Съгласно цитираната норма при издаден електронен фиш, собственикът на заснетото МПС в 14-дневен срок от получаването на фиша заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на МВР писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на МПС. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. В процесния случай липсват доказателства, а всъщност дори и твърдения жалбоподателят да е представил Декларация по смисъла на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, с което да обоснове отпадане на отговорността си. Последното от своя страна обуславя извода, че правилно същият, като законен представител на дружеството-собственик на процесното МПС, с което е било извършено нарушението, е бил привлечен към отговорност.

Макар процесният автомобил, видно от снимковия материал, да представлява МПС, което ползва специален режим на движение, от събраните по делото доказателства не се установява същият да е ползвал такъв режим към момента на установяване на нарушението.

В разпоредбата на чл. 91, ал. 1 и 2 ЗДвП е предвидено, че моторни превозни средства със специален режим на движение са автомобилите и мотоциклетите, които при движението си подават едновременно светлинен сигнал с проблясваща синя и/или червена светлина и специален звуков сигнал, като специалният режим на движение се ползва само при необходимост. Съгласно чл. 34, ал. 1 ЗДвП моторно превозно средство със специален режим на движение подава едновременно светлинен сигнал с проблясваща синя или червена светлина и специален звуков сигнал.

От така цитираните разпоредби следва извод, че предвидените в закона изключения от правилата за движение по пътищата, включително

превишаване на разрешената скорост, както и предвиденото анулиране на ел. фиш, важат в хипотезата при която, съответното МПС, за което е предвидено правото да ползва специален режим на движение, е използвало такъв в случай на необходимост. Целта на законодателя е осигуряване на безпрепятствено осъществяване на дейността на служителите на съответната организация, с оглед естеството ѝ, като предвидената специална сигнализация има за цел обозначаване на възможността съответното МПС да не спазва определени правила за движение, както и безопасност на останалите участници в движението. В процесния случай от приетия по делото клип, който представлява веществено доказателствено средство в процеса, не се установява използване от заснетото МПС на съответен светлинен сигнал, което обстоятелство не се и твърди от жалбоподателя. Ирелевантен е фактът на оборудване на автомобила с опознавателни знаци и светлини, доколкото към момент на извършване на нарушението, същият не е ползвал съответната сигнализация, респективно не е ползвал специален режим на движение, нито е установено, че към момента на констатиране на нарушението е съществувала необходимост от ползването на такъв режим.

С оглед на изложените доводи, съдът приема, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП посредством обжалвания ел. фиш, като не са били налице основания за неговото анулиране.

При извършената служебната проверка Съдът констатира, че обжалваният ел. фиш съдържа реквизитите по чл. 189, ал. 4 ЗДвП - посочени са данните за териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срокът, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. От представените по делото доказателства се установява, че електронният фиш е бил издаден и връчен по установения за това в закона ред.

В случая са налице всички кумулативно предвидени в Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. изисквания за законосъобразност на използването на мобилно техническо средство за видеоконтрол.

Нарушението е било заснето с автоматизирано техническо средство ATCC ARH CAM S1 № 120сс63. Същото е одобрен тип средство за измерване и за което е издадено Удостоверение № 17.09.5126. ATCC е преминало метрологична проверка, обективизирана в Протокол от проверка № 119-СГ-ИСИС/02.12.2021 г. Съгласно чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията, "когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип." Следва да се има предвид, че за да намери приложение чл. 30, ал. 5 от ЗИ следва техническото средство да е преминало през последваща проверка, която да е констатирала, че то продължава да отговаря на одобрения тип. Съгласно чл. 43, ал. 4 от ЗИ, периодичността на проверките по ал. 2 се определя със заповед на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, която се обнародва в "Държавен вестник" и се обявява в официалния бюлетин на агенцията. Съгласно заповед № 616/11.09.2018 г. на председателя на ДАМТН, обнародвана в ДВ, периодичността на проверка на скоростомери, съгласно чл. 31 от заповедта е една година. Видно от представения Протокол № 119-СГ-ИСИС/02.12.2021 г. от проверка на мобилната система за видеоконтрол „ATCC ARH CAM S1" № 120сс63 се установява, че на уреда е била извършена последваща проверка на 02.12.2021 г., тоест уредът е бил валиден според заповедта на председателя на ДАМТН до 02.12.2022 г., а процесното нарушение е било установено на 30.04.2022 г. Предвид това, следва да бъде прието, че уредът е съответствал на одобрения тип към момента на нарушението и измерването на скоростта на автомобила е било извършено с годно техническо средство. В този смисъл /Решение № 616 от 29.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3167/2020 г. на XX състав на Административен съд-Пловдив.

Спазени са изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з532/12.05.2015 г. като надлежно е попълнен Протокол за използване на Автоматизирано техническо средство или система, който като официален свидетелстващ документ, съставен от длъжностно лице в кръга на неговите правомощия, има обвързваща доказателствена сила.

Изложената в Електронния фиш фактическа обстановка се доказва от приложените фотоснимки, от които се установяват точните дата, място и посока на движение на автомобила, неговия регистрационен номер и географските координати на разположение на техническото средство и на

регистриране на нарушението. В тази връзка следва да се посочи, че правилно е приложен и законово установения толеранс от 3 км./ч. като от измерената скорост са извадени 3 км/ч толеранс в полза на водача. Налице е следователно пълно съответствие.

Налице е и снимка на разположението на уреда, с който се извършва заснемането, от която е видно и посоката на заснемане.

В електронния фиш изрично е посочено и коректното основание, на което се ангажира отговорността на жалбоподателя, а именно чл. 189, ал. 4 ЗДвП, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

Наложеното наказание точно съответства на предвидената в закона глоба, която е в абсолютно установен размер, което препятства възможността за ревизирането му.

Санкционираното нарушение разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност на деяния от този вид, поради което приложение не може да намери и разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да обоснове причината, поради която отстъпва от възприетата до момента практика за отмяна на ЕФ за налагане на глоба за скорост в размер до 50 лв., застъпена от преобладаващите състави на касационната инстанция - Административен съд - Пловдив. Тази практика се изоставя, като настоящият съдебен състав намира, че липсва законова пречка за налагане на глоба за скорост с ЕФ, дори и в размер от 50 лв.

Съгласно чл. 39, ал. 4 ЗАНН „За случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш. “ Използваната формулировка в чл. 39, ал.4 ЗАНН и най-вече изразът „ могат да налагат глоби в размер над „необжалваемия минимум“ по ал. 2“ е юридически непрецизна и безкрайно неясна, най-малкото доколкото в чл. 39, ал.2 ЗАНН (във всичките й редакции) никога не се е съдържало правило, че налагани глоби под определен размер принципно не подлежат на обжалване. Подобно правило до обявяването му за противоконституционно с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.) се е съдържало в

съвсем различни разпоредби -чл. 59, ал.3 ЗАНН и чл. 189, ал.13 ЗДвП.

Всъщност необжалваемостта на квитанциите по чл. 39, ал.1 ЗАНН и на фишовете по чл. 39, ал.2 ЗАНН произтича не от размера на налаганата глоба, а от волята на наказанния субект, който приема както извършеното нарушение, така и размера на наложеното административно наказание. В този смисъл, в чл. 39, ал.3 ЗАНН изрично е посочено, че:„ ... ако нарушителят оспори нарушението или откаже да плати глобата, за нарушението се съставя акт съгласно разпоредбите на този раздел... “.

Неясната формулировка на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН налага да се тълкува волята на законодателя, която е видна при съобразяване на мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на ЗДвП (със сигнатура 054-01-84 по описа на Народното събрание на РБ), с който в позитивното ни право едновременно са въведени, както института на електронния фиш, така и нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН. В мотивите:

-изрично е посочено, че недостатък на съществуващата нормативна уредба към 2011г. е, че предвижда възможност при административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система контролните органи да използват облекчен ред за санкциониране на дееца чрез фиш, само ако нарушението представлява маловажен случай и размера глобата е до 50 лева;

- констатирано е, че тази нормативна уредба не отговаря на обществената необходимост от ефективна борба с нарушенията на ЗДвП;

- поради, което отново изрично е посочено, че целта на законопроекта е да предвиди възможност овластените за това контролни органи да налагат глоби с фиш над размерите, до които това е било възможно до този момент.

От гореизложените мотиви е видна законодателната воля - нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН да има „овластитителен характер“, тоест да предостави една възможност контролните органи да санкционират нарушителите по опростената процедура (в случая с електронен фиш), дори размера на наложената глоба да надхвърля 50 лева (с каквото правомощия до този момент те не са разполагали). Нормата, обаче по никакъв начин не ограничава възможността ЕФ да се издават и когато се налагат глоби по- малки или равни на 50 лева.

Посочената законодателна воля е видна и при систематично тълкуване на чл. 39, ал.4 ЗАНН с останалите законодателни промени, осъществени със

същия законопроект и обнародвани в същия брой на ДВ -бр. 10 от 2011 г. Така с параграф 10 от ПЗР на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е извършена промяна в чл. 59, ал.3 ЗАНН, като след думата „постановления" са добавени и думите „и електронните фишове", като нормата е придобила редакцията:

„Не подлежат на обжалване наказателните постановления и електронните фишове, с които е наложена глоба в размер до 10 лева включително. “ Същевременно с параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е предвидено, че досегашната алинея 5 на чл. 189 ЗДвП става ал.13, като след думата „постановления" се добавя „и електронни фишове". Така чл. 189, ал.13 ЗДвП придобива следната редакция:

„Не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв. включително “. Със същия параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) са създадени нова ал.4 на чл. 189 ЗДвП, в която е дадена общата уредба на електронния фиш и нова ал. 10 на чл. 189 ЗДвП, в която изрично е посочено че влизат в сила електронните фишове, които:

- не подлежат на обжалване;

- не са обжалвани в срока по ал. 8;

- са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда.

Ако волята на законодателя бе, че контролните органи нямат възможност да издават ЕФ на стойност до 50 лева, то същият нямаше:

- изрично да посочи в чл. 189, ал.10 ЗДвП, че влизат в сила ЕФ, които на подлежат на обжалване и

- изрично да уточни в чл. 59, ал.3 ЗАНН, че не подлежат на обжалване ЕФ, с които е наложена глоба до 10 лева включително, а в чл. 189, ал.13 ЗДвП, че не подлежат на обжалване ЕФ на стойност до 50 лева включително.

За пълнота на изложението следва изрично да се посочи, че нормите на чл. 189, ал.13 и на чл. 59, ал.3 ЗАНН не се намират в конфликт помежду си, доколкото:

- чл. 59, ал. 3 ЗАНН урежда необжалваемостта в общия случай,

- докато нормата на чл. 189, ал.13 ЗДвП урежда специална необжалваемост само за обществените отношения, свързани със ЗДвП.

Действително и двете норми (чл. 189, ал.13 ЗДвП и чл. 59, ал.3 ЗАНН) към

настоящия момент са обявени за противоконституционни с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.), в резултат от което чл. 59, ал.3 ЗАНН е и отменена. Посоченото, обаче не отменя факта, че двете норми са били действащо право една година след приемане на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН и че в тях са внесени гореизложените промени със същия ЗИД на ЗДВП, с който е приет чл. 39, ал. 4 ЗАНН, които са категорично свидетелство за волята на законодателя контролните органи да могат да издават ЕФ на стойност 50 лева или 10 лева.

Действително със същия ЗИД на ЗДВП е приета и новелата на чл. 85а ЗАНН, която обявява, че ЗАНН се явява специален закон спрямо ЗДВП в материята досежно електронните фишове. Същата обаче не представлява пречка за издаване на ЕФ на стойност равна или по-малка от 50 лева, доколкото предвид разтълкуваната действителна воля на законодателя в чл. 39, ал.4 ЗАНН подобна забрана не се съдържа.

Налице е и още едно самостоятелно основание чл. 85а ЗАНН да не препятства налагането на глоби на стойност 50 лева или по-ниска с ЕФ. Това е така, доколкото със параграф § 36 на ЗИД на ЗДВП (ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) в чл. 189, ал.14 ЗДВП е внесено изменение, като след думата „постановления“ се добавя „и фишове“, като нормата придобива следната редакция:

„За неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и фишове и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания“.

Че под фишове по смисъла на чл. 189, ал.14 ЗДВП се има предвид именно „електронните фишове“ е видно от систематичното място на посочената алинея -в чл. 189 ЗДВП, който урежда електронните фишове, за разлика от чл. 186 ЗДВП, който урежда обикновените фишове.

От изричния текст на чл. 189, ал.14 ЗДВП е видно, че по нарочната законодателна воля след бр.101 на ДВ от 2016г. досежно материята на издаването, обжалваемостта и съдържанието на ЕФ ЗДВП е специален закон спрямо ЗАНН.

Нормата на чл. 189, ал.14 ЗДВП в актуалната редакция е по-нов закон от чл. 85а ЗАНН, уреждащ същия кръг обществени отношения, поради което

следва да се приеме, че мълчаливо я дерогира.

В този смисъл, след измененията на чл. 189, ал.14 ЗДвП, не съществува съмнение, че ЗДвП се явява специален закон пряко ЗАНН досежно материята на ЕФ и че забрана за издаване на ЕФ на стойност до 50 лева не произтича нито от чл. 39, ал.4 ЗАНН, нито от специалния закон - ЗДвП, който в нито една своя разпоредба не ограничава възможността да се издават ЕФ в зависимост от размера на налаганата глоба.

Поради изложеното следва да се приеме, че в позитивното ни право съществуват само две пречки за издаване на ЕФ: ако за даденото нарушение е предвидено и наказание лишаване от права - чл. 189, ал.4 ЗДвП и ако мобилното АТСС се намира в патрулен автомобил, който е в режим на движение - чл. 11, ал.2 от Наредба № 8121з- 532/12.05.2015г.

В процесния случай нито една от тези две пречки не е налице.

Не може да бъде аргумент за налична забрана за налагане на глоби в размер до 50 лева с ЕФ и потенциалната възможност при съставяне на АУАН, наказващия орган да приложи чл. 28 ЗАНН и да не издаде НП.

В тази връзка следва да се отбележи, че видно от дадените както в т.4 от ДР на ЗАНН, така и в чл. 93, т.9 от НК легални дефиниции - величината на превишението на скоростта (с която е свързан конкретния размер на глобата) не е единственото определящо обстоятелство, което дефинира случая като маловажен. Това е така, доколкото за преценката следва да се съобразят цял набор от други обстоятелства относими към деянието и дееца, въз основа на които да се направи извод, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения с тази правна квалификация.

С оглед гореизложеното е изцяло възможно и при превишение на скоростта, което обуславя глоба в размер на 50 лева, с оглед други налични отегчаващи обстоятелства случаят да не е маловажен. Обратно - при много по-голямо превишение на разрешената скорост, с оглед разкритите смекчаващи обстоятелства случаят да е маловажен. В този изричен смисъл са задължителните указания на Тълкувателно решение № 23 от 21.IV.1981 г. по н. д. № 12/81 г., ОСНК и т.7 от Постановление № 6 от 26.04.1971 г. по н. д. № 3/1971 г., Пленум на ВС.

Предвид особеностите на ЕФ, който съчетава в себе си функциите, както

на АУАН, така и НП (независимо от стойността на наложената глоба), жалбоподателят ще получи възможност да се позове на чл. 28 ЗАНН пред съда, по реда на обжалване на ЕФ, като по този начин правата му не се ограничават по никакъв начин, доколкото съдебната е централната фаза на процеса / чл. 7 НПК/.

Още повече, че предвид последните изменения на ЗАНН и ЗДВП (чл. 29 ЗАНН и чл. 189з ЗДВП) посочените разсъждения се явяват изцяло хипотетични, доколкото приложението на чл. 28 ЗАНН е изключено при нарушения на ЗДВП.

На настоящия състав е служебно известна установената през 2021 практика на Административен съд Пловдив, приемаща, че глоби в размер равен или по-малък от 50 лв. не могат да се налагат.

В този смисъл Решение № 62 от 14.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 2896 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2549 от 20.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2732 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2429 от 09.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2292 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 239 от 04.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 2561 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1324/ 25.06.2021 г. по КАНД № 1418/2021 година на Административен съд-Пловдив, Решение № 1831 от 21.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1789 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 986 от 14.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 668 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив.

С тази практика бяха съобразени и произнасянията на настоящия състав. Посочената практика обаче, по съображения сходни с изложените от настоящия състав, понастоящем е изоставена, видно от най-актуалната практика на Административен съд Пловдив.

В смисъл, че не съществува законова пречка да се издават ЕФ за глоба в размер на 50 лева са: Решение № 382/9.3.2022г. на Административен съд Пловдив, XXVI касационен състав по КАНД № 3244 по описа на съда за 2021г., Решение № 404 от 10.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 3246 / 2021 г. на XX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2120 от 10.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2219 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2567 от 22.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2948 / 2021 г. на

XX състав на Административен съд - Пловдив.

От настоящия състав се споделят изцяло и съображенията, изложени в двете решения от март 2022 на Административен съд Пловдив, че няма законодателен резон контролните органи да могат да използват облекчения ред за санкциониране на нарушителите с ЕФ при по-сериозни нарушения, при които санкциите могат да надхвърлят и 700 лева, но да бъдат обвързани да използват по-сложната и тромава процедура на съставяне на АУАН и НП при нарушения, с много по-ниска степен на обществена опасност, които се санкционират с глоба до 50 лева, още повече предвид изложените вече съображения за приложението на чл. 28 ЗАНН и действителната законодателна воля, вложена в чл. 39, ал. 4 ЗАНН.

В същия смисъл, че няма пречки да се налагат глоби на стойност 50 лева с ЕФ е най-актуалната практика на Административните съдилища от абсолютно всички административни райони в страната: Така Решение от 15.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 1173 / 2021 г. на Административен съд - Хасково, Решение № 25 от 10.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 155 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Ямбол, Решение № 12 от 21.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 482 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Стара Загора, Решение № 693 от 30.09.2021 г. по к. адм. н. д. № 835 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 536 от 02.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 446 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 46 от 14.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 358 / 2021 г. на Административен съд - Кюстендил, Решение № 93 от 04.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 698 / 2021 г. на III състав на Административен съд - Враца, Решение от 28.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 108 / 2021 г. на Административен съд - Силистра, Решение № 12 от 22.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 183 / 2021 г. на Административен съд - Ловеч, Решение № 129 от 07.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 40 / 2022 г. на XIX състав на Административен съд - Бургас, Решение № 10 от 03.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 243 / 2021 г. на Административен съд - Видин, Решение № 1655 от 10.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 1943 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд – Варна.

С оглед крайния изход на делото и предвид направеното в този смисъл искане, в полза на въззиваемата страна следва да се присъди и юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на

юридически лица се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Последната норма предвижда съобразяване на възнаграждението с вида и количеството на извършената дейност. Съдът като съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и дейността на юрисконсулта на ОД на МВР в настоящото производство намира, че в полза на ОД на МВР Пловдив следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Поради горните мотиви, ПРС, XXV н. с.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К № 6306675, издаден от ОД на МВР, гр. Пловдив, с който Х. Д. Х. с ЕГН ***** – законен представител на „Бърза и неотложна медицинска помощ Евромед 6190 – груповая практика на първична медицинска помощ“ ООД, ЕИК 200719300, е санкциониран с административно наказание ГЛОБА в размер на 50.00 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА Х. Д. Х. с ЕГН ***** – законен представител на „Бърза и неотложна медицинска помощ Евромед 6190 – груповая практика на първична медицинска помощ“ ООД, ЕИК 200719300, да ЗАПЛАТИ на ОДМВР – гр. Пловдив сумата от 80 лева, представляваща разноски за представителство пред Районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред ПАС по реда на гл. XII АПК и на основанията в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____